

The Holy See

BENEDIKT XVI.

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNJI

Nedjelja, 18. prosinca 2005.

Šutnja sv. Josipa otkriva puninu vjere što je on nosi u srcu

Draga braćo i sestre!

Ovih posljednjih dana došašća liturgija nas poziva da na osobiti način razmišljamo o Djevici Mariji i svetom Josipu, koji su jedinstvenom silinom proivljavali vrijeme iščekivanja i priprave Isusova rođenja. Danas elim upraviti pogled prema liku svetog Josipa. U današnjem evanđeoskom tekstu sveti Luka predstavlja Djevicu Mariju kao "djevicu zaručenu s muem koji se zvao Josip iz doma Davidova" (Lk 1,27). Evanđelist Matej je, međutim, taj koji stavlja u prvi plan Isusova poočima, ističući da je, zahvaljujući njemu, to Dijete bilo na zakoniti način uključeno u Davidovo potomstvo, te je tako ispunilo Pisma, u kojima je Mesija naviješten kao "sin Davidov". No, Josipova se uloga, doista, ne moe svesti samo na ovaj zakonski okvir. On je uzor "pravednoga" čovjeka (usp. Mt 1,19), koji u potpunom skladu sa svojom zaručnicom prihvaća utjelovljenoga Sina Bojega, te bdije nad njegovim ljudskim rastom. Stoga je kroz dane koji prethode Boiću više no ikada potrebno uspostaviti neku vrst duhovnoga razgovora sa svetim Josipom, kako bi nam on pomogao da u punini ivimo ovo veliko otajstvo vjere.

Ljubljeni papa Ivan Pavao II., koji je toliko štovao svetoga Josipa, ostavio nam je čudesno razmatranje njemu posvećeno u apostolskom nagovoru Redemptoris Custos, "Otkupiteljev skrbnik". Među mnogim vidicima što ih ondje otkriva, poseban naglasak posvećuje šutnji svetoga Josipa. Njegova je šutnja proeta motrenjem Bojega otajstva, u stavu potpunoga predanja boanskoj volji.

Drugim riječima, šutnja svetoga Josipa ne otkriva neku nutarnju prazninu, nego, naprotiv, puninu vjere što je on nosi u srcu i koja vodi svaku njegovu misao i svako njegovo djelo. To je šutnja zahvaljujući kojoj Josip, zajedno s Marijom, čuva Boju Riječ, poznatu po Svetim pismima, uspoređujući je trajno s događajima iz Isusova ivota; šutnja protkana stalnom molitvom, molitvom blagoslivljanja Gospodina, klanjanja njegovoj svetoj volji i predanja bez pridraja njegovoj providnosti. Ne pretjerujemo ako pomislimo da je upravo od "oca" Josipa Isus preuzeo - na ljudskoj razini - onu snanu nutrinu koja je preduvjet istinske pravednosti, "veće pravednosti", kojoj će On jednom poučavati svoje učenike (usp. Mt 5,20). Dopustimo da budemo "zaraeni" šutnjom svetoga Josipa! Ona nam je toliko potrebna, u svijetu koji je često preopterećen bukom, koji ne olakšava sabranost i slušanje Bojega glasa. U ovom razdoblju priprave za Boić čuvajmo nutarnju sabranost, kako bismo mogli prihvatiti i čuvati Isusa u svome ivotu.